

Το ρομαντικό *feelgood*
που όλοι χρειαζόμαστε!

Η ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ

BETH O'LEARY

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΔΗΜΗΤΡΑ ΣΤΑΥΡΙΔΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ξένη λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Μάρτιος 2024

Τίτλος πρωτοτύπου Beth O'Leary, *The Switch*, Quercus, 2020

Προσαρμογή εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Φίλια Μπουγιούκου

© 2020, Beth O'Leary

© 2023, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-3958-1

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83958

Κ.Ε.Π. 5862, Κ.Π. 19885

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Beth O'Leary

Η ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Δήμητρα Σταυρίδου

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Στην Ελένα και την Τζανίν,
τις θαρραλέες, υπέροχες, συναρπαστικές γιαγιάδες μου.

1

Λίνα

«**Ν**ομίζω ότι πρέπει ν' αλλάξουμε θέσεις» λέω στην Μπι καθώς ανασηκώνομαι ελαφρώς από το κάθισμά μου για να της μιλήσω πάνω από την οθόνη του υπολογιστή μου. «Τα 'χω κάνει πάνω μου. Πρέπει να μιλήσεις εσύ στην αρχή κι εγώ στο τέλος κι έτσι, μέχρι να έρθει η σειρά μου, θα είμαι λιγότερο... ξέρεις...» Ανοίγω παλάμες και δάχτυλα σηκώνοντας και κουνώντας τα χέρια για να εκφράσω την ψυχική μου κατάσταση.

«Θα κάνεις λιγότερα χορευτικά με τα χέρια, εννοείς;» λέει η Μπι γέρνοντας το κεφάλι στο πλάι.

«Έλα, σε παρακαλώ».

«Λίνα, καλή μου φίλη, φως των ματιών μου, λατρεμένη μου μπελά: Είσαι πολύ καλύτερη από εμένα στο να αρχίζεις παρουσιάσεις και δεν πρόκειται ν' αλλάξουμε τη σειρά των πραγμάτων τώρα, δέκα λεπτά πριν από την ενημέρωση του βασικού μας μετόχου, όπως δεν αλλάξαμε και στην τελευταία συνεδρίαση του διοικητικού συμβουλίου, ούτε και στην προηγούμενη ούτε και στην προ-προηγούμενη, γιατί αυτό

θα ήταν σκέτη τρέλα και, για να είμαι ειλικρινής, δεν έχω την παραμικρή ιδέα τι στον διάβολο δείχνουν τα εισαγωγικά σλάιντς».

Σωριάζομαι πίσω στην καρέκλα μου. «Εντάξει. Ναι». Ξαναπετάγομαι πάνω. «Μόνο που αυτή τη φορά, πραγματικά νιώθω...»

«Μμμ» κάνει η Μπι χωρίς να πάρει τα μάτια από την οθόνη της. «Σίγουρα. Χειρότερα από ποτέ. Τρέμεις, οι παλάμες σου έχουν ιδρώσει, όλα αυτά. Μόνο που μόλις βρεθείς στην αίθουσα θα είσαι τόσο γοητευτική και υπέροχη όπως είσαι πάντα και κανένας δεν πρόκειται να καταλάβει τίποτα».

«Ναι, όμως, αν...»

«Δεν πρόκειται».

«Μπι, πραγματικά νομίζω...»

«Ναι, είμαι σίγουρη».

«Όμως αυτή τη φορά...»

«Σε οκτώ λεπτά αρχίζουμε, Λίνα. Δοκίμασε το κόλπο με τις αναπνοές».

«Ποιο κόλπο με τις αναπνοές;»

Η Μπι κάνει μια μικρή παύση. «Ξέρεις, πάρε μερικές ανάσες».

«Α, να αναπνεύσω κανονικά λες; Νόμιζα ότι εννοούσες κάποια τεχνική διαλογισμού».

Η Μπι ρουθουνίζει ακούγοντας αυτό το σχόλιο και κάνει άλλη μία παύση. «Έχεις αντιμετωπίσει πολύ χειρότερα από αυτό εκατοντάδες φορές, Λίνα».

Κάνω έναν μορφασμό και τυλίγω τις παλάμες μου γύρω από την κούπα με τον καφέ μου. Ο φόβος έχει φωλιάσει

στα σωθικά μου και τον νιώθω σχεδόν σαν ξένο σώμα: σαν πέτρα, σαν κόμπο, σαν κάτι που θα μπορούσε να αφαιρεθεί με μαχαίρι.

«Το ξέρω» της λέω. «Το ξέρω».

«Απλώς πρέπει να ξαναβρείς το χάρισμα που έχεις» μου λέει η Μπι. «Και ο μόνος τρόπος για να το πετύχεις αυτό είναι να μείνεις μέσα στο ρινγκ. Εντάξει; Έλα, είσαι η Λίνα Κότον, η νεότερη ανώτερη σύμβουλος της επιχείρησης, το ανερχόμενο αστέρι του κλάδου για το 2020 σύμφωνα με τη *Selmount Consulting* και...» συνεχίζει χαμηλώνοντας τη φωνή της «κάποια μέρα σύντομα θα είσαι και συνδιευθύντρια στη δική μας επιχείρηση, εντάξει;»

Εντάξει. Μόνο που δεν νιώθω ακριβώς σαν αυτή τη Λίνα Κότον.

Η Μπι με παρακολουθεί. Τα τονισμένα με μολύβι φρύδια της έχουν ζαρώσει από την ανησυχία. Κλείνω τα μάτια και προσπαθώ να διώξω τον φόβο με τη δύναμη της θέλησης και για λίγο το κόλπο λειτουργεί. Νιώθω σαν ένα απομεινάρι του ανθρώπου που ήμουν πριν από ενάμιση χρόνο, της γυναίκας που θα έκανε με άνεση μια τέτοια παρουσίαση σαν τη σημερινή χωρίς να την αγγίζει τίποτα.

«Είστε έτοιμες; Μπι; Λίνα;» λέει η βοηθός του Διευθύνοντα Συμβούλου καθώς διασχίζει τα γραφεία της Urgo.

Σηκώνομαι όρθια και το κεφάλι μου τινάζεται. Με χτυπά ένα κύμα ναυτίας. Κρατιέμαι από την άκρη του γραφείου. Σκατά. Αυτό είναι καινούργιο.

«Είσαι καλά;» με ρωτάει ψιθυριστά η Μπι.

Ξεροκαταπίνω και πιέζω τα χέρια μου στο γραφείο μέχρι

που πονούν οι καρποί μου. Για μια στιγμή, δεν πιστεύω ότι μπορώ να τα καταφέρω, απλώς δεν το 'χω, Θεέ μου, είμαι τόσο κουρασμένη, όμως τελικά ξαναβρίσκω το σθένος μου.

«Ναι, φυσικά» της απαντώ. «Ας το κάνουμε».

Έχει περάσει μισή ώρα. Αυτό δεν είναι κάποιο ιδιαίτερα μεγάλο χρονικό διάστημα. Δεν αρκεί για να δεις ένα ολόκληρο επεισόδιο του Μπάφι* ούτε για να... ψήσεις μια μεγάλη πατάτα στον φούρνο. Αλλά αρκεί για να καταστρέψεις ολοκληρωτικά την καριέρα σου.

Το φοβόμουν ότι θα συνέβαινε κάτι τέτοιο. Εδώ και περισσότερο από έναν χρόνο, πασχίζω να βγάλω τη δουλειά, κάνω αδέξιες παρανοήσεις και παραλείψεις, όλα αυτά τα πράγματα που εγώ απλώς δεν κάνω ποτέ. Είναι λες και από τότε που πέθανε η Κάρλα να έχω αλλάξει το καλό μου χέρι και να κάνω τα πάντα με το αριστερό, όχι με το δεξί. Όμως έχω καταβάλει μεγάλες προσπάθειες, με κόπο και επιμονή, και πραγματικά πίστευα ότι θα τα κατάφερα.

Προφανώς και δεν συνέβη έτσι.

Ειλικρινά πίστευα ότι θα πέθαινα σ' εκείνο το μίτινγκ. Είχα ξαναπάθει κρίση πανικού, παλιότερα, όταν ήμουν στο πανεπιστήμιο, αλλά δεν ήταν τόσο έντονη όσο αυτή. Δεν έχω ξανανιώσει ποτέ τόσο εκτός ελέγχου. Ήταν σαν ο φόβος να είχε απελευθερωθεί, δεν ήταν πια κόμπος, είχε αποκτή-

---

* *Buffy the Vampire Slayer*: Δημοφιλής αμερικανική τηλεοπτική σειρά υπερφυσικού τρόμου. (Σ. τ. Μ.)

σει πλοκάμια που τυλίγονταν σφιχτά γύρω απ' τους καρπούς και τους αστραγάλους μου κι έπνιγαν τον λαιμό μου. Η καρδιά μου χτυπούσε τόσο γρήγορα, όλο και πιο γρήγορα, μέχρι που δεν την ένιωθα πια σαν μέρος του κορμιού μου, ήταν σαν πουλάκι που φτεροκοπούσε άγρια παγιδευμένο στο στήθος μου.

Το να κάνω λάθος σ' ένα νούμερο των εσόδων θα ήταν συγχωρητέο. Αλλά μόλις έκανα αυτό το λάθος, επανήλθε η ναυτία κι έπειτα έκανα λάθος κι άλλο νούμερο κι ύστερα κι άλλο κι άρχισα ν' αναπνέω όλο και πιο γρήγορα και το μυαλό μου γέμισε με... όχι με ομίχλη αλλά μ' ένα υπέρλαμπρο φως, υπερβολικά έντονο για να μου επιτρέψει να δω οτιδήποτε.

Έτσι, όταν παρενέβη η Μπι λέγοντας: *Επιτρέψτε μου να...*

Όταν κάποιος άλλος είπε: *Εντάξει τώρα, αυτό είναι γελοίο...*

Και όταν ο Διευθύνων Σύμβουλος της Urgo Finance είπε: *Νομίζω ότι αρκετά είδαμε, εδώ πέρα...*

Εγώ είχα ήδη φύγει. Είχα διπλωθεί στα δύο, η ανάσα μου είχε κοπεί, πίστευα ότι θα πεθάνω.

«Είσαι εντάξει» λέει τώρα η Μπι κρατώντας σφιχτά τα χέρια μου στα δικά της.

Έχουμε χωθεί σ' έναν τηλεφωνικό θάλαμο σε μια γωνία των γραφείων της Urgo. Η Μπι μ' έφερε εδώ, καθώς εξακολουθώ να αναπνέω υπερβολικά γρήγορα και να κάνω μούσκεμα το πουκάμισό μου στον ιδρώτα.

«Είμαι κοντά σου. Είσαι εντάξει».

Κάθε μου ανάσα βγαίνει βίαιη και κοφτή. «Μόλις έχασα το συμβόλαιο της Selmount με την Υργο, έτσι δεν είναι;» κατάφερα να πω.

«Η Ρεμπέκα μιλάει στο τηλέφωνο με τον Διευθύνοντα Σύμβουλο αυτή τη στιγμή. Είμαι σίγουρη ότι όλα θα πάνε καλά. Έλα, πάρε βαθιές ανάσες».

«Λίνα;» φωνάζει κάποιος. «Λίνα, είσαι καλά;»

Κρατάω τα μάτια μου κλειστά. Ίσως, αν παραμείνω έτσι, αυτή να μην είναι η φωνή της βοηθού της διευθύντριάς μου.

«Λίνα; Η Σέσι είμαι, η βοηθός της Ρεμπέκα».

Ωχ! Πώς έφτασε εδώ πέρα τόσο γρήγορα; Τα γραφεία της Υργο απέχουν τουλάχιστον είκοσι λεπτά με το μετρό από τα κεντρικά της Selmount.

«Πω πω, Λίνα, τι χάλια είναι αυτά!» λέει η Σέσι. Μπαίνει κι αυτή στον τηλεφωνικό θάλαμο και μου τριβει τον ώμο κάνοντας εκνευριστικούς κύκλους με το χέρι της. «Καημέ-νουλα! Κλάψε, άσ' το να ξεσπάσει».

Στην πραγματικότητα, δεν κλαίω. Εκπνέω αργά και κοιτάζω τη Σέσι που φοράει ένα φόρεμα υψηλής ραπτικής κι ένα ιδιαίτερα κεφάτο χαμόγελο και θυμίζω στον εαυτό μου για εκατοστή φορά πόσο σημαντικό είναι να υπάρχει αλληλεγγύη μεταξύ των γυναικών στη δουλειά. Πραγματικά, είναι κάτι που πιστεύω ακράδαντα. Είναι ο κώδικας βάσει του οποίου ζω κι έτσι έχω σκοπό να φτάσω στην κορυφή. Αλλά οι γυναίκες, ξέρετε, είναι κι αυτές άνθρωποι και μερικοί άνθρωποι είναι απλώς απαίσιοι.

«Τι μπορούμε να κάνουμε για σένα, Σέσι;» ρωτάει η Μπι με σφιγμένα τα δόντια.

«Μ' έστειλε η Ρεμπέκα να δω αν είστε καλά» λέει. «Ξέρεις, μετά απ' αυτό το...» κουνάει τα δάχτυλά της αριστερά-δεξιά. «Αυτή τη μικρή κατάρρευση». Χτυπά ο βομβητής του iPhone της.

«Ω, μόλις μου έστειλε email».

Η Μπι κι εγώ περιμένουμε με τους ώμους σφιγμένους. Η Σέσι διαβάζει το email απάνθρωπα αργά.

«Δοιπόν;» ρωτάει η Μπι.

«Μμμ;» κάνει η Σέσι.

«Η Ρεμπέκα. Τι σου γράφει; Σου λέει... Έχασα το συμβόλαιο για την εταιρεία;» καταφέρνω να πω.

Η Σέσι τινάζει ελαφρά το κεφάλι της έχοντας τα μάτια ακόμη στο κινητό. Εμείς περιμένουμε. Νιώθω μέσα μου το κύμα του πανικού να περιμένει, έτοιμο να με ρουφήξει ξανά.

«Το κανόνισε η Ρεμπέκα. Δεν είναι υπέροχη; Η Selmount θα παραμείνει στο πρότζεκτ και πραγματικά δείχνουν μεγάλη κατανόηση κι ενδιαφέρον...» λέει η Σέσι τελικά χαμογελώντας ελαφρά. «Θέλει να σε δει τώρα, οπότε καλύτερα να σπεύσεις πίσω στο γραφείο, δεν συμφωνείς;»

«Πού; Πού θέλει να με δει;» ρωτάω.

«Μμμ; Α, ναι, στο Γραφείο 5C, στο Τμήμα Ανθρώπινου Δυναμικού».

Φυσικά. Πού αλλού θα με πήγαινε για να με απολύσει;

Η Ρεμπέκα κι εγώ καθόμαστε η μία απέναντι στην άλλη. Δίπλα της κάθεται η Τζούντι από το Τμήμα Προσωπικού.

Το γεγονός ότι η Τζούντι κάθετα στην ίδια πλευρά του τραπεζιού με τη Ρεμπέκα και όχι μ' εμένα δεν το εκλαμβάνω ως καλό σημάδι.

Η Ρεμπέκα απομακρύνει τα μαλλιά από το πρόσωπό της και με κοιτάζει με συμπόνια, πράγμα που δεν μπορεί παρά να είναι πολύ κακό σημάδι. Αυτή είναι η Ρεμπέκα, η βασίλισσα της σκληρής αγάπης, εξπέρ στις προσβολές εν μέσω συναντήσεων. Κάποτε μου είχε πει ότι η προσδοκία του αδύνατου είναι ο μοναδικός αληθινός δρόμος προς την επιτυχία.

Βασικά, αν είναι καλή μαζί μου, σημαίνει ότι έχει εγκαταλείψει.

«Δίνα» ξεκινά η Ρεμπέκα. «Είσαι καλά;»

«Ναι, φυσικά, είμαι απολύτως καλά» της λέω. «Ρεμπέκα, σε παρακαλώ άφησέ με να σου εξηγήσω. Αυτό που συνέβη στο μίτινγκ ήταν...» κόβω τη φράση μου, γιατί η Ρεμπέκα κουνά το χέρι της συνοφρωμένη.

«Ακου, Δίνα, ξέρω ότι παίζεις αυτόν τον ρόλο πολύ καλά και ειλικρινά σε λατρεύω γι' αυτό» λέει ρίχνοντας μια ματιά στην Τζούντι. «Θέλω να πω ότι η Selmount εκτιμά τη... δυναμική και αποφασιστική σου στάση. Αλλά ας κόψουμε τις αηδίες. Φαίνεσαι πραγματικά χάλια».

Η Τζούντι βήχει ελαφρά.

«Δηλαδή, αναρωτιόμαστε αν είσαι καταβεβλημένη» λέει η Ρεμπέκα χωρίς να χάσει λεπτό. «Μόλις ελέγξαμε το ιστορικό σου. Ξέρεις πότε ήταν η τελευταία φορά που έκανες διακοπές;».

«Είναι... ερώτηση-παγίδα αυτό;»

«Ναι, ναι, είναι, Λίνα, γιατί εδώ κι έναν χρόνο δεν έχεις πάρει καθόλου άδεια» λέει η Ρεμπέκα αγριοκοιτάζοντας την Τζούντι. «Πράγμα το οποίο, παρεμπιπτόντως, δεν πρέπει να γίνεται».

«Σου εξήγησα» σφυρίζει χαμηλόφωνα η Τζούντι «δεν ξέρω πώς ξεγλίστρησε!

Εγώ ξέρω πώς ξεγλίστρησα. Το Τμήμα Ανθρώπινου Δυναμικού διαφημίζει συνεχώς την προσπάθειά του να παίρνει όλο το προσωπικό την ετήσια άδεια που δικαιούται, αλλά στην πραγματικότητα το μόνο που κάνουν είναι να σου στέλνουν ένα email δύο φορές τον χρόνο ενημερώνοντάς σε πόσες μέρες άδειας έχεις υπόλοιπο προσθέτοντας κάτι ενθαρρυντικό περί «ευεξίας» ή κάτι σαν «η ολιστική μας προσέγγιση» και «διαλείμματα που θα μεγιστοποιήσουν την απόδοσή σου».

«Σοβαρά τώρα, Ρεμπέκα, είμαι απολύτως καλά. Λυπάμαι πάρα πολύ που... που διέκοψα τη συνάντηση το πρωί αλλά αν με άφηνες να...»

Κι άλλο συνοφρύωμα και κούνημα των χεριών.

«Λίνα, λυπάμαι. Ξέρω ότι είναι εδώ και καιρό μια απίστευτα σκληρή περίοδος για σένα. Αυτό το πρότζεκτ είναι ασύλληπτα στρεσογόνο κι εδώ και λίγο καιρό σκέφτομαι ότι δεν κάναμε καλά που σε συμπεριλάβαμε σ' αυτό. Το ξέρω ότι συνήθως τρώω δούλεμα όταν λέω τέτοια πράγματα, αλλά η υγεία σου πραγματικά με νοιάζει, εντάξει; Οπότε, μίλησα με τους συνεργάτες μας και αποφασίσαμε να σε βγάλουμε από το πρότζεκτ της Urgo».

Ένα ξαφνικό ρίγος, ένα τρέμουλο υπερβολικό, το κορμί

μου να μου υπενθυμίζει ότι δεν έχω ανακτήσει τον απόλυτο έλεγχο του. Ανοίγω το στόμα μου να μιλήσω, αλλά η Ρεμπέκα με προλαβαίνει.

«Αποφασίσαμε επίσης να μη σε συμπεριλάβουμε σε κανένα άλλο πρότζεκτ για τους επόμενους δύο μήνες» συνεχίζει. «Δες το ως εκπαιδευτική άδεια. Δύο μήνες διακοπές. Δεν σου επιτρέπεται να ξανάρθεις στα γραφεία της Selmount ωσπου να είσαι ξεκούραστη και χαλαρή και να μοιάξεις λιγότερο με κάποιον που έχει περάσει έναν χρόνο σε εμπόλεμη ζώνη. Σύμφωνα;»

«Δεν χρειάζεται!» λέω. «Ρεμπέκα, σε παρακαλώ, δώσε μου την ευκαιρία ν' αποδείξω ότι...»

«Μιλάμε για ένα γαμημένο δώρο, Λίνα!» λέει η Ρεμπέκα με αγανάκτηση. «Πληρωμένη άδεια! Δύο μήνες!»

«Δεν τη θέλω. Θέλω να δουλέψω.»

«Σοβαρά; Γιατί τα μούτρα σου λένε ότι θέλεις να κοιμηθείς. Νομίζεις ότι δεν ξέρω πως κάθε μέρα ολόκληρη αυτήν την εβδομάδα δουλεύεις μέχρι τις δύο το ξημέρωμα;»

«Συγγνώμη, το ξέρω ότι πρέπει να μπορώ να τηρώ το κανονικό ωράριο εργασίας, απλώς έτυχαν μερικά...»

«Δεν σου κάνω κριτική για το πώς διαχειρίζεσαι τον φόρτο εργασίας σου, απλώς ρωτάω πότε στο διάτανο ξεκουράζεσαι, κοπέλα μου».

Η Τζούντι ξεροβήχει ελαφρά σ' αυτό το σημείο. Η Ρεμπέκα τής ρίχνει ένα εκνευρισμένο βλέμμα.

«Μία εβδομάδα» λέω απεγνωσμένα. «Θα πάρω μία βδομάδα άδεια, θα ξεκουραστώ κι έπειτα, όταν επιστρέψω, θα...»

«Δύο. Μήνες. Άδεια. Τέλος. Δεν το διαπραγματεύομαι, Λίνα. Το έχεις ανάγκη. Μη με αναγκάσεις να εμπλέξω το Τμήμα Προσωπικού για να το αποδείξω» λέει η Ρεμπέκα κάνοντας ένα αποδοκιμαστικό κούνημα του κεφαλιού προς την Τζούντι.

Η Τζούντι τραβάει το σαγόνι της προς τα μέσα σαν να είχε μπροστά στο πρόσωπό της κάποιον που χειροκροτούσε δυνατά ή σαν να της είχαν δώσει ένα χτυπηματάκι στο μέτωπο. Εγώ νιώθω την ανάσα μου να γίνεται ξανά όλο και πιο γρήγορη. Η αλήθεια είναι ότι έχω κάποιες δυσκολίες τον τελευταίο καιρό, αλλά δεν μπορώ να πάρω δύο μήνες άδεια. Δεν μπορώ. Το σημαντικότερο πράγμα στη Selmount είναι η φήμη που έχεις: Αν βγω εκτός παιχνιδιού για οκτώ ολόκληρες βδομάδες μετά το σημερινό μίτινγκ με την Υργο, θα γίνω ο περίγελος της εταιρείας.

«Τίποτα δεν θα αλλάξει μέσα σε οκτώ βδομάδες» μου λέει η Ρεμπέκα. «Εντάξει; Εδώ θα είμαστε όταν γυρίσεις. Κι εσύ θα εξακολουθήσεις να είσαι η Λίνα Κότον, η νεότερη ανώτερη σύμβουλος, η πιο σκληρά εργαζόμενη, το καλύτερο ξεφτέρι». Η Ρεμπέκα με κοιτάζει έντονα. «Όλοι μας χρειαζόμαστε ένα διάλειμμα κάποια στιγμή. Ακόμα κι εσύ».

Βγαίνω από τη συνάντηση νιώθοντας άρρωστη. Νόμιζα ότι θα με απέλυαν, είχα ετοιμάσει απαντήσεις περί άδικης απόλυσης κι όλα αυτά. Αλλά... αναγκαστική άδεια;

«Λοιπόν;» λέει η Μπι που πετάγεται μπροστά μου τόσο ξαφνικά που σχεδόν πέφτω πάνω της. «Παραμόνευα» μου εξηγεί. «Τι είπε η Ρεμπέκα;»

«Είπε ότι... πρέπει να κάνω διακοπές».

Η Μπι ανοιγοκλείνει τα μάτια και με κοιτάζει για μια στιγμή. «Ας πάμε νωρίς για μεσημεριανό σήμερα».

Καθώς κάνουμε ελιγμούς για να αποφύγουμε τουρίστες και επιχειρηματίες όπως κατεβαίνουμε την Κομέρσιαλ Στριτ, χτυπάει το κινητό που έχω στο χέρι μου. Κοιτάζω την οθόνη και τρεκλίζω ελαφρώς, σχεδόν πέφτω πάνω σε έναν άντρα που έχει ένα ηλεκτρονικό τσιγάρο να κρέμεται απ' το στόμα του σαν πίπα. Η Μπι κοιτάζει την οθόνη του κινητού μου πάνω από τον ώμο μου.

«Δεν χρειάζεται να το απαντήσεις αυτή τη στιγμή. Μπορείς να το αφήσεις να χτυπά ώσπου να κλείσει».

Το δάχτυλό μου αιωρείται πάνω από το πράσινο εικονίδιο στην οθόνη. Χτυπάω με τον ώμο πάνω σ' έναν περαστικό με κουστούμι που με αποδοκιμάζει καθώς παραπαίω στο πεζοδρόμιο και η Μπι αναγκάζεται να με σταθεροποιήσει.

«Εσύ τι θα μου έλεγες να κάνω αν βρισκόμουν αυτή τη στιγμή σ' αυτή τη θέση;» προσπαθεί η Μπι.

Απαντάω στην κλήση. Η Μπι βγάζει έναν αναστεναγμό κι ανοίγει την πόρτα του Καφέ Γουάτσον, το συνηθισμένο μας στέκι εκείνες τις σπάνιες, ειδικές περιστάσεις κατά τις οποίες φεύγουμε από τα γραφεία της Selmount για να φάμε έξω.

«Γεια σου, μαμά».

«Γεια σου, Λίνα!»

Κάνω έναν μορφασμό. Ακούγεται πρόσχαρη και επιτη-

δευμένα άνετη, σαν να είχε προβάρει τον τρόπο που θα με χαιρετήσει πριν με καλέσει.

«Θέλω να σου πω για την υπνοθεραπεία» μου λέει.

Κάθομαι απέναντι από την Μπι. «Τι πράγμα;»

«Υπνοθεραπεία» επαναλαμβάνει η μαμά, με ελαφρώς μικρότερη αυτοπεποίθηση αυτή τη φορά. «Την έχεις ακουστά; Είναι κάποιος που την κάνει εδώ στο Διντς και νομίζω ότι θα μπορούσε να μας κάνει καλό, Λίνα, σκέφτηκα ότι ίσως μπορούμε να πάμε μαζί την επόμενη φορά που θα έρθεις να μας δεις, τι λες;»

«Δεν χρειάζομαι υπνοθεραπεία, μαμά».

«Δεν είναι υπνωτισμός, σαν αυτό που κάνει ο Ντέρεν Μπράουν ή κάτι τέτοιο, είναι...»

«Δεν χρειάζομαι υπνοθεραπεία, μαμά». Ακούγομαι απότομη και την ακούω να δυσανασχετεί στη σιωπή που ακολουθεί. Κλείνω τα μάτια μου και προσπαθώ να σταθεροποιήσω ξανά την αναπνοή μου. «Εσύ μπορείς να τη δοκιμάσεις, αν θες αλλά εγώ είμαι μια χαρά».

«Απλώς σκέφτομαι ότι ίσως... Ίσως θα μας έκανε καλό να κάνουμε κάτι μαζί, όχι απαραίτητα θεραπεία αλλά...»

Παρατηρώ ότι έβγαλε το «ύπνο» από τη λέξη. Στρώνω τα μαλλιά μου προς τα πίσω, η γνώριμη σκληρή, κολλώδης αίσθηση της λακ στα δάχτυλά μου, και αποφεύγω το βλέμμα της Μπι από την άλλη πλευρά του τραπεζιού.

«Νομίζω ότι ίσως πρέπει να προσπαθήσουμε να μιλήσουμε κάπου όπου... δεν μπορούν να ειπωθούν οδυνηρά πράγματα. Μόνο θετικός διάλογος».

Πίσω από τη συζήτηση, νιώθω την παρουσία του τελευ-

ταίου βιβλίου αυτοβοήθειας που έχει διαβάσει η μαμά. Τη νιώθω στην προσεκτική χρήση της παθητικής φωνής, στο μετρημένο ύφος, στον θετικό διάλογο και τα οδονηρά πράγματα. Ακριβώς όμως τη στιγμή που αρχίζω να αμφιταλαντεύομαι, τη στιγμή που είμαι έτοιμη να πω *Ναι, μαμά, ό,τι σε κάνει να νιώθεις καλύτερα*, τότε ακριβώς μου έρχεται στο μυαλό η απόφαση που η μητέρα μου βοήθησε την Κάρλα να πάρει. Το πώς άφησε την αδερφή μου να επιλέξει να διακόψει τη θεραπεία της, να... να τα παρατήσει. Ούτε το είδος της θεραπείας που κάνει ο Ντέρεν Μπράουν δεν θα μπορούσε να με βοηθήσει να το αντιμετωπίσω αυτό.

«Θα το σκεφτώ» της λέω. «Γεια σου, μαμά».

«Γεια σου, Λίνα».

Η Μπι με παρακολουθεί από την απέναντι πλευρά του τραπεζιού δίνοντάς μου χρόνο να συνέλθω. «Εντάξει;» με ρωτάει τελικά. Με την Μπι δουλεύουμε μαζί στο πρότζεκτ της Υργο εδώ κι έναν χρόνο, έχει παρακολουθήσει όλη μου την πορεία καθημερινά από τον θάνατο της Κάρλα και μετά. Ξέρει τόσα για τη σχέση μου με τη μητέρα μου όσα και ο σύντροφός μου, αν όχι περισσότερα. Τον Ίθαν τον βλέπω μόνο τα Σαββατοκύριακα κι ένα έξτρα βράδυ μεσοβδόμαδα όταν καταφέρνουμε να ξεφύγουμε από τις δουλειές μας, ενώ με την Μπι είμαστε μαζί γύρω στις δεκαέξι ώρες την ημέρα.

Τρίβω τα μάτια μου με δύναμη. Τα χέρια μου γεμίζουν με κομματάκια μάσκαρα. Πρέπει να παρουσιάσω σπουδαίο θέαμα. «Είχες δίκιο. Δεν έπρεπε να έχω απαντήσει σ' αυτήν την κλήση. Το χειρίστηκα όλο λάθος».

«Εγώ νομίζω ότι το χειρίστηκες μια χαρά» λέει η Μπι.

«Σε παρακαλώ, ας μιλήσουμε για κάτι άλλο. Για κάτι που δεν αφορά την οικογένεια. Ή τη δουλειά. Ή οτιδήποτε άλλο, το ίδιο καταστροφικό. Πες μου για το ραντεβού σου χθες βράδυ».

«Αν θέλεις κάτι μη καταστροφικό, θα πρέπει να διαλέξεις κάποιο άλλο θέμα» λέει η Μπι κάνοντας πίσω στην καρέκλα της.

«Όχι, δεν πήγε καλά;» τη ρωτάω.

Ανοιγοκλείνω τα βλέφαρά μου για να μην κυλήσουν δάκρυα, και η Μπι συνεχίζει ευγενικά κάνοντας ότι δεν το πρόσεξε.

«Όχι. Ήταν φρικτό. Το κατάλαβα ότι δεν ήταν για μένα όταν έγειρε να με φιλήσει στο μάγουλο και μου ήρθε η μυρωδιά της μουχλιασμένης πετσέτας που πρέπει να είχε χρησιμοποιήσει στα απόκρυφα του πριν σκουπίσει το πρόσωπό του».

Αυτό λειτουργεί, είναι αρκετά σιχαμερό για να με επαναφέρει στο παρόν.

«Μπλιαχ...» κάνω.

«Κι είχε κι ένα τεράστιο κομμάτι τοίμπλας στη γωνία του ματιού του. Σαν κακάδι».

«Ω, Μπι...» Προσπαθώ να βρω τον κατάλληλο τρόπο να της πω να μην τα παρατάει με τους ανθρώπους τόσο εύκολα, αλλά οι δυνάμεις μου φαίνεται να μην επαρκούν για ένα εμψυχωτικό κήρυγμα και, όπως και να 'χει, αυτό με την πετσέτα ακουγόταν όντως αηδιαστικό.

«Είμαι στα πρόθυρα να τα παρατήσω και να αποδεχτώ

ότι θα είμαι παντοτινά μια μητέρα μόνη» λέει η Μπι ενώ ταυτόχρονα προσπαθεί να τραβήξει την προσοχή του σερβιτόρου. «Έχω καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το να βγαίνεις ραντεβού είναι πολύ χειρότερο από τη μοναξιά. Τουλάχιστον όταν είσαι μόνος, δεν τρέφεις ελπίδες, έτσι δεν είναι;»

«Δεν τρέφεις ελπίδες;»

«Ακριβώς, δεν τρέφεις ελπίδες. Και είναι υπέροχο. Όλοι ξέρουμε πού βρισκόμαστε, μόνοι ερχόμαστε στον κόσμο, μόνοι φεύγουμε, και τα λοιπά και τα λοιπά... Ενώ όταν βγαίνεις ραντεβού, τρέφεις ελπίδες. Για την ακρίβεια, το να βγαίνεις ραντεβού δεν είναι παρά μια μακρά, επίπονη άσκηση που σου διδάσκει πόσο απογοητευτικά είναι τα υπόλοιπα ανθρώπινα πλάσματα. Κάθε φορά που πιστεύεις ότι βρήκες έναν καλό, ευγενικό άντρα...»

Κουνάει τα δάχτυλά της. «Μετά βγαίνουν στη φόρα τα οιδιπόδεια, τα εύθραυστα εγώ και τα αλλόκοτα βίτσια με τυριά».

Ο σερβιτόρος κοιτάζει επιτέλους προς το μέρος μας. «Τα συνηθισμένα;» φωνάζει από μακριά.

«Ναι! Με έξτρα σιρόπι στα πανκέικ της!» φωνάζει και η Μπι δείχνοντας εμένα.

«Είπες αλλόκοτα βίτσια με τυριά;» τη ρωτάω.

«Ας πούμε ότι μετά από κάποιες φωτογραφίες που είδα δεν νομίζω να ξαναφάω μπρι».

«Μπρι;» λέω τρομοκρατημένη. «Μα... ω Θεέ μου, το μπρι είναι νοστιμότατο! Πώς μπορεί να διαφθείρει κανείς το μπρι;»

Η Μπι μου χτυπά απαλά το χέρι. «Μάλλον δεν θα χρεια-

στεί να μάθεις ποτέ, φιλενάδα. Οπότε, αφού υποτίθεται ότι δουλειά μου είναι να σε κάνω να ευθυμήσεις, γιατί δεν μιλάμε για την πάντα τέλεια ερωτική σου ζωή; Σίγουρα έχει αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση από την ημέρα που ο Ίθαν θα σου κάνει την πρόταση». Η Μπι βλέπει την έκφραση στο πρόσωπό μου.

«Όχι; Ούτε γι' αυτό θέλεις να μιλήσουμε;»

«Απλώς με έχει...» Κουνάω πάλι τα χέρια μου. «Μ' έχει καταπιεί ένα τεράστιο κύμα τρόμου. Ω Θεέ μου, ω Θεέ μου, ω Θεέ μου».

«Για ποια κρίση της ζωής σου φωνάζεις τον Θεό ακριβώς; Έτσι, για να ξέρω» ρωτάει η Μπι.

«Για τη δουλειά». Πιέζω τις κλειδώσεις των δαχτύλων μου στα μάτια μου μέχρι που πονάω. «Δεν το πιστεύω ότι δεν θα μου αναθέσουν τίποτα για δύο ολόκληρους μήνες. Είναι σαν μια... σαν μικρή απόλυση».

«Στην πραγματικότητα» λέει η Μπι με ένα ύφος που με κάνει να απομακρύνω τα χέρια μου και ν' ανοίξω τα μάτια μου «είναι δίμηνες διακοπές».

«Ναι, αλλά...»

«Δίνα, σ' αγαπώ και ξέρω ότι έχεις πολλά πράγματα που πηγαίνουν σκατά αυτόν τον καιρό, αλλά προσπάθησε να το δεις όλο αυτό ως κάτι θετικό. Γιατί πραγματικά θα δυσκολευτώ να συνεχίσω να σ' αγαπώ αν πρόκειται να περάσεις τις επόμενες οκτώ εβδομάδες γκρινιάζοντας για μια δίμηνη πληρωμένη άδεια».

«Μα εγώ...»

«Θα μπορούσες να πας στο Μπαλί! Ή να εξερευνήσεις

το τροπικό δάσος του Αμαζονίου! Ή να κάνεις τον γύρο του κόσμου με ιστιοπλοϊκό!» Υψώνει τα φρύδια της. «Ξέρεις τι θα έδινα για να είχα αυτού τους είδους την ελευθερία;»

Ξεροκαταπίνω. «Ναι. Σωστά. Συγγνώμη, Μπι».

«Είσαι μια χαρά. Ξέρω ότι για σένα όλο αυτό δεν είναι απλώς μια άδεια απ' τη δουλειά. Όμως δείξε λίγο κατανόηση και για μας που περνάμε τις διακοπές μας σε μουσεία δεινοσαύρων γεμάτα με εννιάχρονα, εντάξει;»

Εισπνέω και εκπνέω αργά, προσπαθώντας να αφομοιώσω αυτά που μου λέει η Μπι. «Ευχαριστώ» της λέω καθώς ο σερβιτόρος πλησιάζει το τραπέζι μας. «Είχα ανάγκη να το ακούσω αυτό».

Η Μπι μου χαμογελάει και μετά κοιτάζει το πιάτο της. «Ξέρεις» μου λέει ανάλαφρα «θα μπορούσες να χρησιμοποιήσεις την άδειά σου για να ξαναπιάσεις το επιχειρηματικό μας πλάνο».

Κάνω έναν μορφασμό. Η Μπι κι εγώ σχεδιάζουμε να στήσουμε τη δική μας εταιρεία συμβούλων εδώ και ένα-δυο χρόνια, ήμασταν σχεδόν έτοιμες να ξεκινήσουμε όταν αρρώστησε η Κάρλα. Τώρα τα πράγματα έχουν... βαλτώσει κάπως.

«Ναι!» λέω όσο πιο χαρούμενα μπορώ. «Βεβαίως».

Η Μπι υψώνει το ένα της φρύδι. Εγώ μαζεύομαι.

«Λυπάμαι, Μπι. Το θέλω, πραγματικά το θέλω, απλώς... μου φαίνεται αδύνατο κάτι τέτοιο τη δεδομένη στιγμή. Πώς θα ξεκινήσουμε τη δική μας επιχείρηση όταν για μένα είναι τόσο δύσκολο ακόμα και να κρατήσω όπως όπως τη δουλειά μου στη Selmount;»

Η Μπι μασάει μια μπουκιά από το πανκέικ της και μοιάζει σκεπτική. «Εντάξει» λέει. «Η αυτοπεποίθησή σου έχει δεχτεί πλήγμα τον τελευταίο καιρό, το καταλαβαίνω. Μπορώ να περιμένω. Αλλά ακόμα κι αν δεν χρησιμοποιήσεις τον χρόνο για να δουλέψεις το επιχειρηματικό μας πλάνο, θα πρέπει να τον χρησιμοποιήσεις για να δουλέψεις με τον εαυτό σου. Η Λίνα Κότον που ξέρω εγώ δεν θα μιλούσε ποτέ για το πώς μπορεί να κρατήσει μια δουλειά όπως όπως λες και αυτό είναι το καλύτερο που μπορεί να κάνει και σίγουρα δεν θα χρησιμοποιούσε ποτέ τη λέξη *αδύνατο*. Και θέλω τη Λίνα Κότον που ξέρω πίσω. Οπότε» λέει δείχοντάς με με το πιρούνι της «έχεις δύο μήνες να μου τη βρεις».

«Και πώς ακριβώς θα το κάνω αυτό;»

Η Μπι ανασηκώνει τους ώμους της. «*Το Βρες Τον Εαυτό Σου* δεν είναι το φόρτε μου. Εγώ απλώς κάνω τον σχεδιασμό κι εσύ είσαι στη λίστα με τα *Παραδοτέα*».

Αυτό το σχόλιο μου προκαλεί γέλιο. «Σ' ευχαριστώ, Μπι» της λέω ξαφνικά κι απλώνω το χέρι πιάνοντας το δικό της. «Είσαι υπέροχη. Πραγματικά. Είσαι εκπληκτική».

«Μμμ, ωραία. Αυτό να το πεις στους εργένηδες του Λονδίνου, φιλενάδα» λέει καθώς μου χτυπάει ελαφρά το χέρι κι αμέσως μετά ξαναπιάνει το πιρούνι της.

Η ΑΓΑΠΗ ΣΟΥ ΧΤΥΠΑΕΙ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ... Ή ΜΗΠΩΣ ΟΧΙ ΤΗ ΔΙΚΗ ΣΟΥ;

Όταν η Λίνα τα θαλασώνει στη δουλειά, βγαίνει σε δίμηνη άδεια και καταφεύγει στο σπίτι της γιαγιάς της για να ξεκουραστεί, κάτι που έπρεπε να είχε κάνει προ πολλού. Λίγο πριν κλείσει τα ογδόντα, η Αϊλίν αναζητά μια δεύτερη ευκαιρία στην αγάπη, τώρα που ο σύζυγός της την εγκατέλειψε. Αλλά το χωριουδάκι της στο Γιορκσάιρ δεν της αφήνει πολλές επιλογές...

Η Λίνα προτείνει μια λύση: μια ανταλλαγή δύο μηνών. Η Αϊλίν θα ζήσει στο Λονδίνο, για να αναζητήσει την αγάπη και η Λίνα θα μείνει πίσω στο Γιορκσάιρ, για να φροντίσει το σπίτι της.

Αντιμέτωπη με ένα τσούρμο κουτσομπόληδων συνταξιούχων, καθώς και τον ενοχλητικά τέλειο –και υπερβολικά ωραίο– δάσκαλο του χωριού, η Λίνα ανακαλύπτει ότι δεν είναι τόσο απλό να γυρίσει σελίδα στη ζωή της. Την ίδια στιγμή στο Λονδίνο, η Αϊλίν έχει μεγάλο σουξέ με τους νέους της γείτονες, καθώς και το online dating – μήπως όμως το τέλειο ταίρι γι' αυτήν βρίσκεται πιο κοντά στο σπίτι της απ' ό,τι νόμιζε;

Ένα απολαυστικό feelgood μυθιστόρημα
που θα σας ξεσηκώσει.

Sunday Mirror

ISBN: 978-618-03-3958-1

9 786180 339581

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83958

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book